

کپڑے پھٹے نے لگے تروپا

دل پاٹے کی سینا

سجناں باج محمد بخشا کی مرنا کی جینا

بے قدراں نال پیار ودھا کے دُکھ اُٹھایا بہارا

دل وی تھا اس دی نکئی جا بے قدرا پارا

پتر لے گنیاں نوواں تے تیاں لے گئے مہور

مائی بابا اپنج بیٹھے جیویں گھر وچ بیٹھے چور

جس گھر ساری شمر گزاری اک رات دریل پیار ہوتا

کچھ دن تینوں یاد کرشن مو نام کے نہیں لینا

نہیں پائی شرمند ہی چھوٹا کیسریا نال گناہاں

اکو اس تناؤے درد کی نہ کوئی ہنر پنا ہاں

چار دہاڑے عمر جوانی کر لے عیشاں موجاں

سدا نہیں ایہ دولت دنیا سدا نہ لشکر فرمال

سپنے دے وچ ماہی ملیا

تے میں گل وچ پا لیاں باواں

ڈر دی ماری اکھ نہ کھولاں

کے تیر بچھڑ نہ جاواں

مرنا مرنا ہر کوئی آکھے

میں وی آکھاں مرنا

جس مرنے وچ یار نئی راضی

اس مرنے واکی کرنا